

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 171/08-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. R. M., Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 42/2007 z 19. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. R. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. januára 2008 doručená sťažnosť RNDr. R. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) sp. zn. 1 Tdo 42/2007 z 19. septembra 2007 (ďalej aj „napadnuté

uznesenie“), ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 89/06 z 12. decembra 2006.

Z príloh priložených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 78/99 zo 6. júla 2006 uznaný za vinného z trestného činu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 217 písm. b) a iné Trestného zákona. Okresný súd sťažovateľovi uložil podľa § 241 ods. 2 Trestného zákona účinného v relevantnom čase s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov so zaradením do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Na základe odvolania okresného prokurátora a sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 To 89/06 z 12. decembra 2006 podľa § 258 ods. 1 písm. e) a ods. 2 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o uloženom treste a na základe § 259 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľa odsúdil podľa § 241 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť a pol roka so zaradením do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Sťažovateľ podal 11. júna 2007 proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo 42/2007 z 19. septembra 2007 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol z dôvodu, že neboli splnené dôvody dovolania predpokladané v § 371 Trestného poriadku.

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením dovolacieho súdu boli porušené ním označené práva. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že *„Konaním, ktoré viedol Najvyšší súd Slovenskej republiky (...) malo byť zistené, že nie je naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.“*, a podľa jeho názoru v tomto prípade *„ide o nesprávne aplikovanie zákona v spôsobe i dôvodoch zákonom určeným pre právne posúdenie danej veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky mal za to, že sťažovateľ spochybňoval správnosť a úplnosť zisteného skutku čo dovolací súd nemôže skúmať a meniť“*. Podľa sťažovateľa však on v dovolaní jednoznačne uviedol, že sa dovoľáva zrušenia rozhodnutia na základe toho, že toto je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, a poukazuje na odôvodnenie dovolania, v ktorom okrem iného uviedol: *„Po preštudovaní si spisového*

materiálu a to najmä predmetného rozsudku Krajského súdu v Bratislave 3 To 89/06 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV 1 T 78/99 je zrejmé, že zo strany súdu došlo k nesprávnemu posúdeniu zisteného skutku. Mám za to, že skutky opísané vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia v bode 2 až 7 takto prevzaté i do rozsudku Krajského súdu v Bratislave (opísané v časti odôvodnenie), nie sú trestným činom, pretože skutočnosť, že sa takéto opísané skutky stali sa nikdy nepodarilo preukázať jednak súdu prvého stupňa a ani súdu druhého stupňa. Toto moje tvrdenie je založené a potvrdené najmä zo samotného odôvodnenia súdu prvého stupňa, ktorý jednoznačne odôvodňuje svoj výrok potvrdený odvolacím súdom tak, že skutky, ktoré sa mali stať a za ktoré bol RNDr. R. M. uznaný vinným a odsúdený v bode 2 až 7 rozsudku, nevie odôvodniť a nestotožňuje sa so svojim samotným výrokom.“

Sťažovateľ zastáva názor, že najvyšší súd sa nezaoberal jeho dovolaním „v tej miere a spôsobom ako mu ukladá zákon. Nesprávne si vyložil dôvod a dôvodnosť dovolania napriek jeho jednoznačnej povahe čo do formy i obsahu. Toto nesprávne posúdenie dovolacieho dôvodu, ktoré nemá riadnu oporu v odôvodnení rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je príčinou nezákonného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. septembra 2007 sp. zn. 1 Tdo 42/2007. Týmto právoplatným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie ktoré spočíva v nemožnosti niekoho stíhať alebo pozbaviť osobnej slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktoré ustanoví zákon tak ako o tom hovorí čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 19. septembra 2007 sp. zn. 1 Tdo 42/2007 odmietol dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sťažovateľa RNDr. R. M. bez toho, aby riadnym spôsobom na základe zákona vyhodnotil dôvody pre podanie dovolania určené § 371 ods. 1 písm i/ Tr. por.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. septembra 2007

sp. zn. 1 Tdo 42/2007 sa podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa § 56 ods. 2 a ods. 3 písm. b/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov zrušuje a vracia sa na ďalšie konanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.“

Sťažovateľ zároveň žiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, čo odôvodnil poukazom na dôležitý verejný záujem spočívajúci v tom, že postup štátnych orgánov Slovenskej republiky pri rozhodovaní o základných právach a slobodách musí byť zbavený akýchkoľvek pochybností o tom, či je v súlade s ústavou.

Sťažovateľ síce v petite sťažnosti, ako ani v jej odôvodnení neuviedol čl. 46 ods. 1 ústavy číselným označením, iba slovne ako právo na spravodlivé súdne konanie, čomu zodpovedá uvedený článok ústavy, preto ústavný súd aj vzhľadom na odôvodnenie sťažnosti rozhodoval o namietanom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd si ešte v rámci prípravy predbežného prerokovania návrhu vyžiadal vyjadrenie najvyššieho súdu k veci. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení sp. zn. KP 8/08-21 zo 6. februára 2008 uviedol:

„Senát rozhodujúci v predmetnej veci o dovolaní obvineného postupoval v súlade s legálnym i súdnym výkladom ustanovenia § 382 písm. c) Tr. por., ako aj v súlade s výkladom naplnenia dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por.

Z týchto dôvodov odkazujeme na podrobné odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR z 19. septembra 2007, sp. zn. 1 Tdo 42/2007.

K úplným dôvodom citovaného uznesenia dodávame, že z obsahu dovolania obvineného jednoznačne vyplýva, že namietal skutkové zistenia súdov, najmä v zmysle vyhodnotenia vykonaných dôkazov súdom I. stupňa.

Dovolateľ síce v súlade s ustanovením § 374 ods. 2 Tr. por. uviedol dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. tvrdiac, že dôvodom dovolania je skutočnosť, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. decembra 2006, sp. zn. 3 To 89/06,

je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ale tento dôvod nebol naplnený. Skutočným obsahom dovolania obvineného sú námietky vo vzťahu ku skutkovým zisteniam súdov oboch stupňov a - ako už bolo vyššie uvedené - k hodnoteniu vykonaných dôkazov z pohľadu ustanovenia § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, čo malo mať za následok pochybnosti o jeho vine.

V tejto súvislosti pripomíname, v súlade s dôvodmi napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu SR, že v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať (aj vtedy), ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z tohto ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nemôže preskúmať úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, pričom sťažovateľ vo svojom dovolaní práve tieto spochybňoval, hoci, ako už bolo konštatované, ako dovolací dôvod použil tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.), čo nezodpovedá skutočnosti.

Najvyšší súd SR preto správne po konštatovaní, že nebol naplnený uplatnený dovolací dôvod, dovolanie obvineného RNDr. R. M. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol a to bez preskúmania veci.

Z uvedených dôvodov navrhujeme, aby sťažnosť obvineného nebola prijatá na ďalšie konanie.“

Predmetné vyjadrenie najvyššieho súdu bolo 12. februára 2008 zaslané na zaujatie stanoviska aj právnemu zástupcovi sťažovateľa, ktorý však nevyužil možnosť vyjadriť sa k nemu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť podanú sťažovateľom považovať za zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (mutatis mutandis I. ÚS 74/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05, I. ÚS 105/07).

Ústavný súd v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

V relevantnej časti svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ podané dovolanie odôvodnil tým, že *„zo strany súdu došlo k nesprávnemu posúdeniu zisteného skutku, je teda daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. t/ Tr. por. Skutky opísané vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia v bodoch 2/ až 7/, takto prevzaté aj do rozsudku Krajského súdu v Bratislave, nie sú trestným činom, pretože skutočnosť, že sa takto opísané skutky stali sa nikdy nepodarilo preukázať jednak súdu prvého stupňa a ani súdu druhého stupňa. Obvinený je presvedčený, že rozhodnutie súdu prvého stupňa má zjavné zákonné pochybenia, ktoré odvolací súd nenapravil, naopak tieto zlegalizoval. Je teda zrejmé, že vytýkané a zjavné pochybenia konania súdu prvého stupňa neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku“*.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že namietané porušenie označených práv vyvodzuje sťažovateľ z toho, že najvyšší (dovolací) súd *„sa nezaoberal dovolaním sťažovateľa v tej*

miere a spôsobom, ako mu to ukladá zákon. Nesprávne si vyložil dôvod a dôvodnosť dovolania napriek jeho jednoznačnej povahe čo do formy i obsahu“.

Podľa sťažovateľa „*toto nesprávne posúdenie dovolacieho dôvodu*“ nemá riadnu oporu ani v odôvodnení napadnutého uznesenia a je príčinou nezákonného rozhodnutia najvyššieho súdu.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa po predbežnom preskúmaní predložených spisov odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. V odôvodnení uznesenia sp. zn. 1 Tdo 42/2007 z 19. septembra 2007 k dovolacím námietkam sťažovateľa uviedol:

„Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Rozsah preskúmovacieho oprávnenia dovolacieho súdu je teda obmedzený na právne posúdenie ustálených skutkových zistení. Dovolací súd nie je legitimovaný posudzovať ani úplnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorých správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže hodnotiť) bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/Tr. por.

Dovolacie námietky obvineného RNDr. R. M. sa vôbec nedotýkajú právneho posúdenia zistených skutkov, ale naopak, priamo a konkrétne spochybňujú skutkové závery súdov prvého a druhého stupňa. Skutky vymedzené v rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, zo dňa 6. júla 2006, sp. zn. 1 T 78/99, ktoré neboli žiadnym spôsobom modifikované rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. decembra 2006, boli v súlade s Trestným zákonom, účinným do 1. januára 2006, právne posúdené ako trestný čin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 217 písm. b/, trestný čin znásilnenia podľa

§ 241 ods. 1, 2 písm. b/ a trestný čin pohlavného zneužívania podľa § 242 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto uznesením na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného RNDr. R. M. odmietol, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 Tr. por.“

Ústavný súd v zhode s názorom najvyššieho súdu uvádza, že dovolanie (§ 368 a nasl. Trestného poriadku) je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave procesných a hmotnoprávných väd predpokladaných zákonom, pričom v zásade platí, že tento opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie je preto len skutočne výnimočným zásahom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať; na objasnenie okolností potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu (§ 379 ods. 2 Trestného poriadku).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť, či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že uvedené obdobne platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti a pod.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Otázka posúdenia existencie zákonných dôvodov dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02, I. ÚS 105/07). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa nezistenia zákonných dôvodov dovolania v danej veci, pričom najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu s odôvodnením, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa názoru ústavného súdu závery vyslovené najvyšším súdom v danej veci nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba dovolanie sťažovateľa odmietnuť, a preto ich ústavný súd považuje i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúce a ústavne konformné. Právne závery najvyššieho súdu v jeho sťažnosťou napadnutom uznesení nemožno považovať za vybočujúce z rámca platnej zákonnej úpravy.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len

v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, mohol by v zmysle citovanej judikatúry nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 303/06, I. ÚS 105/07), čo však, ako už bolo uvedené, v okolnostiach daného prípadu ústavný súd nezistil a sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto nemal dôvod do výkladu najvyššieho súdu, ktorý inak konal plne v medziach svojich ústavných právomocí, zasahovať.

Na základe uvedeného, ako aj so zreteľom na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemožno prijať záver o vecnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a porušením označených práv sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 ods. 2 ústavy, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, že sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (predovšetkým o jeho návrhu na vydanie dočasného opatrenia ústavným súdom) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2008